

De magische wereld van Mats

De magische wereld van Mats

Lilian Kars

Voor Mats

Schrijver: Lilian Kars

Coverontwerp: Brave New Books

Foto: Anne Kruyt

Editors: Paul Janssen/Linda Weller

ISBN: 9789402165753

© Lilian Kars

Inhoud

Voorwoord – blz. 7

De ontdekking van de hemel – blz. 9

Vrijdag – blz. 13

Zien, het vervolg – blz. 17

Dromen – blz. 21

Cocon – blz. 25

Krampjes – blz. 29

Ontwapenend – blz. 33

Mijlpalen – blz. 37

Geboortedag – blz. 41

Alleen – blz. 45

Piet – blz. 49

Versiering – blz. 55

Stem – blz. 59

Eten – blz. 63

Oud & Nieuw – blz. 67

Druppel – blz. 71

Een stukje Reis – blz. 75

Oei – blz. 79

Omkeren – blz. 83

Troost – blz. 87

Vergeving – blz. 91

De niet gestelde vraag – blz. 95

Verschuiven – blz. 99

Lente – blz. 103

Verrijzen – blz. 107

Terugfluiten – blz. 111

Heilige Geest – blz. 115

Voorwoord

Een kind krijgen is een wonder. Ook en misschien wel vooral voor een man. Negen maanden lang is het horen van iets dat klinkt als een ruisende metronoom dat men hartslag noemt het enige geluid. Is een echo met cryptische beelden van iets waar met veel moeite een menselijk wezen uit te halen valt het enige beeld. En een toenemende beweeglijkheid in de uitdijende buik van de moeder het enige fysieke contact.

Opeens is er dan een kind. Opeens ben je vader. Opeens heb je een verantwoordelijkheid. Die verantwoordelijkheid om het kind te begeleiden naar een respectabel volwassen leven vertroebelt al snel het wonder. De schoonheid van het onbeschreven blad dat een nieuw leven is, verdrinkt in poepluiers, stinkende spuugdoekjes, nachtelijke voeding en slaapgebrek.

Een kleinkind krijgen is een groot geschenk dat het wonder voorgoed waarde geeft. Ook en misschien wel vooral voor een grootvader. Het proces is bekend, de echo al gelezen voordat de deskundige zich uitspreekt en de zorg en aandacht geldt in de eerste plaats de zwangere dochter. Maar als het kind daar is, is het wonder groter, wezenlijker. Opeens ben je grootvader, opeens heb je een klein wurm in je handen, een kind van je kind. En opeens voel je een hele andere verantwoordelijkheid.

Niet het kind opvoeden tot een respectabele volwassene, maar het kind kind houden, de onbevangenheid vieren, de rebel en ontdekkingsreiziger voeden, en daarmee het kind in jezelf herontdekken.

Want leven met een opgroeiend kleinkind is boven alles de verwondering herontdekken, de gekte van het volwassen leven doorzien, aandacht geven aan wat er werkelijk toe doet. Al in de eerste negen maanden van een nieuw leven is een kleinkind meer een leermeester dan een leerling, een kompas dat elke beweging, elk geluid, elke actie, elk moment tot een wonder maakt, het vanzelfsprekende tot verwondering.

De eerste negen maanden dat mijn kleinzoon Mats op deze aarde bivakkeerde gaf de vrouw die ik de mijne mag noemen en met wie ik een half dozijn kinderen naar respectabele volwassenen heb mogen begeleiden, woorden aan deze verwondering. Woorden die ons ouder, wijzer, meer grootouder, maar vooral jonger en meer onbevangen maken. De negen maanden lezen als een zwangerschap: iedereen die deze woorden werkelijk tot zich neemt, voelt zich bij de laatste punt herboren.

Opa Paul Janssen

De ontdekking van de hemel

*“Wie vlinders hoort lachen,
die weet ook hoe de wolken smaken.”*

Wijsheid van de Aarde

Zondag 7 september 2014

Afgelopen week liepen wij samen door de kamer. Ik zachtjes pratend en wiegend, jij wat onrustig door een onbestemd gevoel in je buik, iets dat wij hier spijsvertering noemen. Opeens ontspande je en kwam er een gelukzalige glimlach rond je mond. Voor het omschrijven van mijn gevoel op dat moment kan ik niets anders verzinnen dan bovenstaande boektitel van Harry Mulisch. Ik geloof niet dat hij daar bezwaar tegen zou hebben gehad.

Volgens sites die het weten kunnen, lachte je nog niet bewust. Het was een zogenaamde 'reflexglimlach'. Later, in de veilige warme armen van je moeder, herhaalde je deze 'onbewuste reflex' vrij langdurig. En wij smolten...

Dat is dus onze kant van het verhaal. Wij, die hebben onderzocht, die hebben opgezocht en gelezen, wij hebben besloten dat jij niet bewust was van jouw lach. Dat wil eigenlijk niets meer zeggen dan dat je hem nog niet gebruikt, zoals wij. Wij, die ons bewust zijn van het effect van onze lach. Onze ontwapenende glimlach, ons ontspannend geschater of onze vileine grijns.

Jij niet.

Door jouw hoofdje razen nog geen gedachten over acceptatie of onveiligheid, waartegen of waarbij de lach kan worden ingezet. Jij was tevreden, je voelde je fijn. Jouw lach had geen enkele andere bedoeling dan een lach te zijn, en wij lachten zonder bijbedoeling terug.

De kracht van de lach is allang bekend. Er zijn lachtherapieën en lachyoga, voor grote mensen die de kunst verleerd zijn.

De stoffen die vrijkomen hebben wetenschappelijke namen zoals serotonine, endorfine en dopamine, wat ze nog 'echter' doet lijken. Het blijkt dat zelfs wanneer je een potlood overdwers in je mond tussen je tanden klemt, deze stoffen vrijkomen.

Bewust lachen. Bewust gebruik maken van de lach. De site meldt dat jij dit nog niet kunt. Wij wel. Is dat een verdienste, of overschrijven we juist een instinct? Verleren we niet de het pure? Jij lachte. Niet naar mij, niet naar je moeder, maar naar jezelf. En in die puurheid ontdekte ik een stukje hemel.